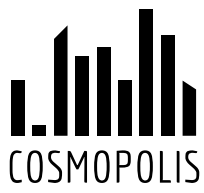

CATHERINE
SHEPHERD

VRAZDA
BEZ SOUCITU

COSMOPOLIS

**CATHERINE
SHEPHERD**

**VRAZDA
BEZ SOUCITU**

Přeložil Rudolf Řežábek

Copyright © 2017 Kafel Verlag, Inh. Catherine Shepherd

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Rudolf Řežábek, 2021

Cover photos © Dule964, BOOCYS, Brostock, WDnet Studio / Adobe Stock

Nemám strach ze smrti, jen z nekonečné noci...

ELMAR KUPKE, NĚMECKÝ AFORISTA

PROLOG

Opakující se sny v sobě mají něco záhadného. Často nám chtějí sdělit věci, které přes den potlačujeme a na které v žádném případě nechceme vzpomínat. Lidský mozek se však nedá jen tak jednoduše vypnout. Ovládáme rozum v bdělém stavu, ale jakmile usneme, jsme bezbranní vůči svým nočním můrám.

Kdo by to mohl vědět lépe než Julia Schwarzová? Už několik let se jí pořád dokola zdál tentýž sen, o kterém naprosto jistě věděla, že není reálný. Přesto ji pokaždé vtahoval hlouběji do víru emocí, kterým nedokázala čelit ani její racionální mysl soudní lékařky.

Ani tuto noc na tom nebyla jinak. Neklidně se převalovala v posteli a bojovala se strašlivými scénami. Podvědomí ji neklidně katapultovalo do minulosti, zpátky do oné noci v Michaelově pokoji.

„Jsi ještě vzhůru?“ Potichu otevřela dveře a vklouzla dovnitř. Bosými chodidly se nořila do plyšového koberce. Milovala tenhle pocit a netušila, že ho cítí naposledy. Už nikdy nestane v této místnosti bosá a s úsměvem na rtech.

„Co tady děláš?“ zeptala se svého mladšího bratra a jediným škubnutím z něho stáhla příkrývku.

„Nech toho!“ zaprskal a vyskočil. Na podlahu spadl sešit a Julia ho zvědavě zvedla.

„Ty se ještě učíš?“ podivila se. Odkdy se její bratr zajímá o školu více, než je nezbytně nutné? Zběžným pohledem přeletěla několik matematických úloh.

„Hned mi to vrať!“ Michaelův obličej se rudě leskl ve svitu noční lampičky. Chlapec se na Julii rozhněvaně zamračil.

„Vždyť se nic nestalo,“ zamumlala konejšivě a vrátila mu sešit.

„Dneska jsem měl mrzutost ve škole a zapomněl jsem se naučit na zítřejší písemku,“ vysvětlil Michael a znovu si lehl.

Julia svraštila čelo a posadila se k bratrovi na postel.

„Mám tě vyzkoušet?“ Přetáhla teplou příkrývku přes jeho tělo. Dvanáctiletý bratr byl poměrně velký a silný, ale přesto se pod ní schoulil jako malý chlapec.

„Tak jo,“ zamumlal vděčně Michael a pohodlně se zabořil do polštáře, přičemž si deku vytáhl až k bradě.

Julia ho políbila na tvář. Všechno vypadalo tak skutečně, jako by se to v té chvíli opravdu dělo. Zároveň si však uvědomovala, že se jí to jenom zdá. Ten sen byl pro ni posvátný, protože zhmotňoval poslední hodiny s bratrem. Poslední noc, kterou s ním strávila.

Neklidně se otočila na matraci. Teď začne ta nepříjemná část, kterou by nejraději ze všeho vymazala nebo alespoň přeskočila. Julia napnula svaly a pokoušela se přetočit sen jako magnetofonový pásek nazpět, aby se opět dostala na místo, kde cítila Michaela – jeho teplou kůži a život, který mu pulzoval v žilách.

Ještě chvilku, žadonila v duchu úpěnlivě. Prosím vrať se ke mně.

Sen se však nedal ovládat. Nemilosrdně pokračoval jako smutný film v kině na velkém promítacím plátně. Výjevy strhly Julii s sebou a způsobily nepředstavitelnou bolest, která jí připadala natolik skutečná, že jí téměř vyrazila dech. Víčka se jí třepotala. Pokoušela se probrat, chtěla zkrátka té noční můře jen uniknout, ale byla zajatkyňí ponuré vize. Viděla muže z kriminálky a matčiny slzy. Slyšela otcův zoufalý křik i své vlastní srdce, které se nejprve zastavilo a pak už jen dutě tepalo. Byl to orgán, který ji udržoval naživu, ačkoli byla vlastně vnitřně mrtvá – stejně jako Michael, jehož navždy ztratila. Bloudila mezi scénami, které ji vyváděly z míry, ale zároveň ji nezadržitelně zaplavovaly a ona je nedokázala potlačit.

Už to bylo patnáct let, co jejího mladšího bratra zneužil a zavraždil pachatel, který dosud volně pobíhal na svobodě. Julia se s Michaelovou smrtí pořád ještě nevyrovnala. Už dávno byla dospělá žena, stála uprostřed života a měla vlastně všechno pod kontrolou – jen o jejích snech to neplatilo. Víčka jí divoce cukala, přesto se nedokázala probudit. Viděla bílou dětskou rakev, jak pomalu klesá do hrobu. Jako v transu se vznášela nad hřbitovem, místem, které jí dříve bylo zcela cizí. Cítila smrt, její ledové dlouhé prsty, které se po ní natahují a proměňují její srdce v drsnou ledovou hroudu. Smrt, která se od onoho dne stala jejím stálým průvodcem. Nemohla se zkrátka smířit s tím, že neexistuje nic, čím by mohla pachatele usvědčit. Nejednalo se přece o přízrak, ale o člověka, který to spáchal – a lidé zanechávají stopy.

Michaelova smrt byla nakonec rozhodující pro Juliinu profesní volbu. Dnes pracuje jako soudní lékařka a nikdo ji nedoká-

že tak snadno obalamutit. Ve svém povolání je dobrá, dokonce velmi dobrá. Jejím očím a břitkému rozumu neunikne prakticky žádný detail. Avšak za noci, kdy se jí zdá o Michaelovi, se jí situace vymyká z rukou. To už zase je jen šestnáctiletá, bezmocná a nevýslovně zoufalá dívka.

Sen konečně přeskočil do další fáze. To, co teď následovalo, se naprosto vymykalo realitě. Byl to výraz jejích obav, které vyplouvaly na povrch pomocí vizí. Dění pokaždé vyústilo do téže sekvence. Trochu se uklidnila. Její podvědomí ten průběh znalo. Sen co nevidět skončí. Pak už stráví poslední hodiny do rána v dokonalé prázdnotě.

Ale nejdřív pro ni měla noční můra nachystané ještě další hrůzy. Julia viděla sebe samu, jak leží ve své posteli. Potom vstala, aby zašla naproti do Michaelova prázdného pokoje. Byla rozrušená, zděšená a nevýslovně smutná. S pláčem si lehla na Michaelovo lůžko a usnula. Sen dosud probíhal klidně, ale znenadání zaslechla nějaký zvuk – klepání přímo před oknem. Otevřela oči. Do místnosti proudil chladný vzduch a zalézal pod příkrývku. Okno bylo dokořán. Zamrazilo ji. Měsíc jasně svítil. V okenním rámu se rýsovala temná silueta, obrysy jakéhosi muže. Ačkoli neviděla jeho oči, věděla, že na ni ponuře civí. Julia se nedokázala ani pohnout. Zavřela víčka v naději, že ten neznámý prostě zmizí. To však neudělal. Když velmi pomalu znovu otevřela oči, pořád tam stál. Otupěle ležela v Michaelově posteli a sama sebe se ptala, co ten chlap chce. Dosud se nepohnul ani o milimetr. Jeho pohled ji ochromoval. Pak ji napadlo, že nemůže být skutečný. Bratrův pokoj se nacházel v horním patře. Jak by se sem nahoru dostal? Namlouvala si, že je

to jen další fantazijní část její noční můry. Hrůzostrašná vize muže v černém, který po nocích šplhá k oknu, jako stín leze po domovní fasádě a k smrti děsí spáče. Žil pouze v důsledku jejího strachu, nebyl nic víc než stín, kterému vdechla život její představivost. Statečně polkla a pozorovala muže, který se náhle pohnul a vstoupil oknem dovnitř.

Není reálný, není reálný, namlouvala si a objala si pažemi trup. Zastavil se vedle postele. Slyšela jeho dech, který mu v nozdrách pískal. Juliin pulz se třepotal jako ulovený pták. Zavřela oči a čekala na smrt. Cítila tělesnou přítomnost neznámého číhajícího na správný okamžik. Julia se loučila se životem.

Avšak smrt nepřicházela. Julia pevně zavřela oči. Paže měla zkřížené na hrudi a nehty se jí hluboko zaryly do kůže.

Poté, zdánlivě po celé věčnosti, muž něco řekl. V uších ji zaškrábal jeho hluboký hlas: „Rychle na mě zase zapomeň, nebo si tě odvedu.“

Otevřela oči. Muž byl pryč.

1

Kim Wiesingerová držela zbraň pevně v ruce a obě paže měla natažené dopředu. Pohybovala se naprosto automaticky. Tohle nacvičovala snad tisíckrát. Měla napnuté svaly. Po čele jí stékaly kapky potu. Horko nemělo nic společného s venkovní teplotou, která už teď byla podzimní. Výstroj, zvláště silná neprůstřelná vesta, způsobila, že se Kim potila. Samozřejmě k tomu přispívalo i napětí. Tenhle zásah trval už několik hodin.

Nacházeli se před třetím bytem, který toho dne měli prohlédat. Nikdo nevěděl, je-li hledaný přítomný a případně ozbrojený. Tentokrát šlo o velké zvíře. Jestli se ně usměje štěstí, zatkou dnes jednoho z největších drogových bossů v Bonnu. Avšak ještě chyběly důkazy, každopádně takové, které by toho muže dostaly na dlouhé roky za mříže. Kim Wiesingerová na tom pracovala s kolegy už celé měsíce. Nakonec její tým udeřil v rámci jediné soustředěné akce. Pročesali byty nejdůležitějších zprostředkovatelů, zajistili všechny podklady a počítače a odvezli je k prozkoumání do laboratoře špičkovým expertům. Kim cítila, jak jí v žilách vře krev. Kolegové tomu říkali

lovecká horečka, čímž mysleli pulzující pocit, který se šířil všemi cévami a přiváděl nervy do stavu nejvyššího napětí. Byli už tak blízko. Instinkt Kim napovídal, že od cílové čáry už je dělí jen pár kroků. Chtěla, aby tahle akce skončila bezvýhradným úspěchem. Potřebovala přímý zásah do černého, aby se sama cítila dobře, že se jí podařilo ukončit mužovu kriminální činnost a alespoň o trošku zlepšit tenhle špatný svět. Špatný svět, tak jí to vždy říkal otec. Dokonce na smrtelné posteli to byla jeho poslední slova: *Dávej na sebe pozor, holčičko. Tam venku je špatný svět.*

Potom zemřel. Prostě tak, právě po dovršení čtyřiapadesáti let a na policistu naprosto nedůstojně. Každopádně on sám to tak pociťoval. Kdyby bylo po jeho, vyhledal by spršku kulek – možná dokonce při takové akci jako dnes. To by pro něho bylo ideální. Místo toho se mu během několika týdnů postaral o trýznivý konec zhoubný nádor na plíci. Odchod s bolestmi, zmatením a vztekem. Otec se na svůj osud rozzuřil natolik, že se ani nepokoušel bojovat proti němu chemoterapií. Nádor se ukázal jako neoperovatelný, šance na uzdravení byly velmi špatné. A přesto – Kim by to na jeho místě zkusila. Nevzdala by se jen tak bez boje a nedarovala by svůj život hladové tlupě rakovinných buněk, které by se jí množily jako parazit v tělesných orgánech. Otec si to tak ale nepřál. Důvodem nebyly jenom strašlivé vedlejší účinky, které mohla chemoterapie přivodit. Nechtěl přijít o všechny vlasy a skončit jako kostlivec s tenkou vybledlou kůží. Hlavně ale nechtěl rozdmýchávat jakoukoli naději. Doufat v uzdravení by mu uchystalo takovou frustraci a zklamání, že na ně raději hned rezignoval.

Kim si povzddechla a zaplašila tyhle bezútěšné myšlenky. Musela se soustředit. Nechce přece skončit kulkou nějakého mizery. Pevně sevřela služební zbraň a kývla na kolegu. Ten rozrazil dveře a vřítily se dovnitř.

„Čisto!“ zvolal policista, který rozkopl dveře, a zamířil předstí do další místnosti.

Kim se zaměřila na úzké dveře po levici. Koupelna. Malá špinavá místnost páchnoucí fekáliemi – a ještě něčím jiným. Žaludek jí bezděčně ztvrdnul jako kámen. Zadržela dech. Napravo se nacházel záchod. Zašpiněná porcelánová mísa bez prkýnka. Nad ní toaletní skříňka. Přímo před sebou měla vanu, zpola zakrytou plesnivým plastovým závěsem. Všimla si stínu za ním a šklubla sebou. Třemi kroky a s prstem na spoušti přistoupila blíž a jediným šklubnutím odhrnula závěs stranou.

Jak pohled, tak i zápach ji přiměly vrávoravě ustoupit. Vytržeštěné, ke stropu obrácené oči zíraly prázdně a tupě do nicoty. V první chvíli si nebyla jistá, má-li před sebou obličej muže, nebo ženy. Kůže působením vody nabobtnala a tmavě opuchla. Teprve když Kim sklouzla pohledem k hrudi a uviděla dlouhé vlasy svázané do copu, bylo jí jasné, že ve vaně leží mrtvá žena.

„Panebože!“ vyhrkla. „Okamžitě potřebujeme techniky ze zajištění stop.“

„Byt je čistý!“ zvolal kolega, který její slova zřejmě neslyšel, a vstoupil do koupelny. Když spočinul očima na vaně a jejím obsahu, výraz obličeje se mu rázem změnil.

„Bože na nebesích! Co je to?“ Zkušený policista v bojové kombiněze viditelně zbledl.

„Mrtvola ženy,“ odpověděla nadbytečně Kim.

Její kolega, velitel speciální jednotky, měl určitě už často co dělat se smrtí a nepotřeboval žádná vysvětlení. To jediné, co ho patrně vyvádělo z míry, byla skutečnost, že tady vlastně byli kvůli důkazům – tedy kvůli drogám, penězům nebo zbraním. S mrtvolami opravdu nepočítali.

„Potřebujeme ihned techniky ze zajištění stop,“ zopakovala proto Kim. Třeba je tahle mrtvá žena onen pověsný poslední hřebíček do rakve, který se stane hledanému drogovému bossovi osudným. Jestli ji zabil, dostanou ho za vraždu.

Oba opustili koupelnu, opatrně a rozvážně, aby nekontaminovali stopy. Přitom Kim vrhla poslední pohled na nebožku. Odhadla její věk nanejvýš na třicet pět let. Oběť měla v pupíku třpytivý piercingový kroužek. Nehty na rukou a nohou měla nalakované křiklavě narůžovo. Možná šlo o prostitutku. Přinejmenším tomu nasvědčovalo vyzývavé prádlo a kýčovitě lesklé vysoké podpatky. Na zadním okraji vany stála zpola plná sklenka se šampaňským. Kdyby nebyly na krku oběti patrné skoro zčernalé známky škrcení, skoro by si člověk pomyslel, že se ta žena se ve vaně utopila v opilosti.

„Zdravím, Jörgu. Tak ty už jsi tady.“ Pozdravila kolegu ze zajištění stop, muže středního věku s prořídými vlasy a brýlemi bez obrouček na delším tenkém nose.

„Oběť leží ve vaně. Můžeš mi dodat výsledky co nejrychleji? Musíme vědět, kdo je ta mrtvá a jestli za tím případně vězí náš muž. Na první pohled to vypadá na vraždu.“

Jörg přikývl. „Rozumím. Pospíším si. A co bude s naší dnešní večerí? Budeš mít do té doby tuhle akci za sebou? Vypadá

to ale nejspíš na něco většího.“ Rozpačitě se usmál a jeho pohled se jí vpil do očí.

Večeře? Měl pravdu. Domluvili se na dnešní večer. Kim na to úplně zapomněla. Rozpačitě si rukou přejela po krku.

„Je to tak. Asi se to protáhne,“ zamumlala potichu.

„Přesuneme to tedy na zítřek?“ Jörgův hlas zněl trochu zklamaně.

Kim se nadechla a spěšně přikývla. Už to úplně pustila z hlavy. Kromě toho měla dnes v noci za lubem ještě něco jiného. Byla to soukromá záležitost, která se už nedala odkládat. Věc, kterou v sobě nosila dlouhé roky a teď ji musí dokončit. Něco, nač by byl její otec hrdý. Záměr, který se nedal vzít zpět, ale zato by mohl učinit tento svět trochu spravedlivějším. Všechny marné naděje, bolest a ztráta sice nebudou zapomenuty, ale přinejmenším se je povede zmírnit. Pulzování krve se změnilo v bušení. Lovecká horečka dala o sobě znovu vědět. Proto byla tak napjatá. Musí vyrovnat účty. Dnes v noci.